

sége aligha tudott. Ha szót emelünk az ellen a kísérlet ellen, amely egy új magyar rendiség osztálygőgjét, parancsuralmi törekvéseit és imperialista vágyfantáziáját akarja az erdélyi magyar szellemi életbe becsempészni, tesszük ezt abban a hiszemben, hogy az erdélyi magyar ifjúság hagyományos népi szelleme ellen elkövetett feudális szellemű kulturmerénylet a Hitéi fiatal munkatársai és olvasói között is ellenállásra talál.

M A I O L A S Z K Ö L T Ő K

Fordította: MÁRIA BÉLA

RENZO LAURANO: ARANY ÁLDOZÁS

A templom aranya, a királyi kastély aranya
és a szent és emberi arany: a patétikus
emlékü jegyessége; a vitézség,
halhatatlan aranya, meg a hiúságé is:
a ritkán viselt ékszereké; a dolgozóé
(hosszú történet ez...) mert kétszeresen arany
a szegények aranya: szent láng
teszi egyenlővé őket, a nagy Dolgozónép
dicsőségének szolidaritásában.

Látom, hogy a sok kis szikrából
mint lesz hatalmas máglya. Hajnalodik.
Ime, a nap világossága
száll az ég felé. Az arany fényében
ott áll Enea, ki megmenti apját és dicséri
a haza iránti áldozatkésztséget: ő Itália
Impériumának ősi forrása.

Nem fognak diadalmaskodni rajtunk! Ez
nem a kétségbeesés aranya, nem
a Metaurus legyőzetéséért könyörgő
ijedt vánasszonyok aranya, nem!
De a hűség, remény, áldozatkésztség
aranya, a tökéletes egyenlőségé:
az igazság előestéjének
aranya (elképrázza majd
a népeket, melyek hiába akarnak megtörni
minket) a harcias olasz nép
igazságáé! És így megyünk a hajnal elébe!

TULLIO DIDERO: AZ OSTROM

A mi ujjaink jelzik minden korokban
a meghódított földeket és tengereket:
nincs is világosság ott, hol nem mi vagyunk!
Mindent adtunk és csak egy darab földet kértünk,
hová beüssük a kapát, de megtagadták!
És most száz farkas ostromolja házunkat
a szelid bárány álarcával, de a farkas szemeivel.

Ó régi társak, annyira fáj hát
néktek Róma ereje?
A harcmezőkön, hol egykor
egymással vállvetve harcoltunk,
most szúrós tüskékkel övezitek
hős katonáink keresztjeit?

A család és hazugság gyűrűjében,
mély most körülvesz minket
— kardot szúrnak a kenyér és bor közé —
egyedül maradunk glóriánkkal,
vas szívünkkel és acélos akaratunkkal!

ILARIO ROSSI: BRUNO ÉS VITTORIO MUSSOLINI,
KELETAFRIKAI ÖNKÉNTESEKHEZ!

Legyetek érdeemesek!
Átlépni az ~~erő~~ ^{erő}összes Rubiconjain annyi, mint
Eszményi játékot játszani, mely legyőzi a lehetetlent, az illót, a
passzivitást.

A színpad fénye most egy provokáló színt világít meg: Ual-Ual!
Ne tartsátok vissza a bátrakat: nincs más öhajításuk, mint vere-
kedni és elsőként vinni az üzenetet,

A fascióvál átszött Marconi-hullámok előtörő tik-takja...
Fekete szalagok, hangok, lovak, szárnyaló csukaszürkék ölelése,
Fekete lelkesedések zibongása népesít be kavarogva agyart és teret.
A győzelem-üzenet felszökken a világba elöntve tereket és agyakat.

A holnapi valóság árnyéka lüktet lázálmainkban,
Kockáztatni: egészség; a magasság: egészség; a merészség: táp-
lálék.

Álom napja, a befejezett tény büszkesége,
Szívetek Anyátoké, lángeszetek Apátoké,
Az olasz hitnek lerótt tisztelet és szeretet jele.

Éja! Éja! Éja!

A váló életbe hívó glória vár rátok
A tornatermekbe besütő nap és a szabad terek harmóniájában
Eriéit szépségetek tavaszában megélt álom.
Az erő-fény hozsannáját átömlesztette forradalmi vérével,
Az

Aki életre nemzett benneteket,
Ó Itália és felajánl csodás lányának, Afrikának.
Ó, Romagna szívének fiai, fenyves Róma légionáriusai!

VANN ANTÓ: A KATONA, KI A HÁBORÚBA MEGY

A katona, ki a háborúba megy Az anya, ó szegény —
tálán örömmel indul útnak? és a fiatal asszony is: sírnák
Hiszen a szemek — Isten veled! csak a gyerekek ütök össze
— ragyognak, boldogan kis tenyerüket.
a száj — egy csókot! — ~~csókot!~~

Nem tudja tán, hogy ölni megy? Harcolni, meghálni, győzni! —
 S mégis, mily szelid ő és jó! Az asszonyok csendben várnak.
 Ölni megy és halni megy? A gyerekek okosabbak: nevetnek-
 De erős ő és fiatal... és háborúdit játszanak, boldogan.

Ó sötét sors! Ó szomorúság! De a győzelem végül is mit je-
 (Az asszonyok csendesen állnak.) lent?....
 Csák a gyerekek tapsolnak Egy háromszínű lobogót!
 és arcuk boldogságot sugárzik. A csatában, a viharban
 a szivárványt! Noé bárkáját!

A katona, ki a háborúba megy, A szerető asszonyok imádkoznak,
 nem boldog, de bátor! de a gyerekek énekelnek:
 A szerelmes szemek tüzelnek: „Szivárvány, Noé bárkája,
 egy csók még és aztán: légy erős! van bőven bor, kenyér és olaj!”

Anyám, drága anyám, ó ne! A csatában, a viharban,
 Kis féleségem: ne sírjatok! zöld, fehér és piros: mit jelent?
 A gyerekek okosabbak: boldogan Az asszonyokat és gyerekeket
 ütik össze tenyerüket. megmenti a Noé bárkája.

Fél a fejjel: a jó keresztény A szent otthonban
 nem ölni, de meghálni megy. a béke bárkája:
 Aki fiatal és olasz, van már kenyér, olaj és bor bőven,
 nem meghálni megy, de győzni! van mindenünk, van bőven min-
 denünk!

A BIOSZOCIOLÓGIA VILÁGKÉPE

Irtta: BÁNYAI IMRE

A biológia kiváltképpen az a tudomány, amit a polgárság hivatalos tudományának, világnézeti alapjának tekint. Érthető tehát, hogy fejlődése folyamán több ízben teremtett biológiai megalapozású világnézetet, attól kezdve, hogy a korai előrehaladó polgári fejlődés szabadversenyének tudományos aláfestéséül a fejlődéstudományt szolgált. Ezt a fejlődéstudományt azután a kialakult tőkésrend tovább fejleszti (spencerizmus, monizmus, mutáció-elmélet) s a regresszív (monopolkapitalizmus) biológiai világnézete az antropológiára és eugenetikára épített fajelmélet lett. A világnézeti beállítódás ez irányba korántsem véletlen. A polgárság tudományos érdeklődése mindig inkább a természet, mint a társadalom felé fordult. Ezért társadalomtudománya is inkább természettudományi jellegű, illetve a természettudományok különleges törvényszerűségeinek a vetülete. Az ember — ebben a gondolkodásban — mindig a természet függvényeként jelenik meg s nem a társadalom, hanem az élet (bios) törvényei határozzák meg. Ezért azután a társadalomtudomány maga mindig csak járulékosan, az élettannak alárendelt tudományként jelentkezik. Az emberről szóló tan eszerint a feltevés szerint az antropológia, a természeti emberrel és nem a szociológia, a társadalmi emberrel foglalkozó tudomány, aminek a tárgya a faj, nem pedig az osztály. Az imperializmus mai szakaszában persze a „természeti ember” fogalma még inkább „elmélyül”, hisz' ma még sokkal fontosabb, mint